

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z powództwa E. sp. z o.o. sp. k. w R.,
przeciwko Prezesowi Regulacji i Energetyki,
o wydanie świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 27 sierpnia 2025 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia
17 lutego 2025 r. w sprawie o sygn. akt VII AGz 528/24

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od E. sp. z o.o. sp. k. w R. na rzecz Prezesa Urzędu
Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych)
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu
zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 października 2024 r., sygn. akt VII AGz 528/24, Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie powodowej spółki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 czerwca 2024 r., sygn. akt VII AGz 298/24, w przedmiocie odrzucenia oznaczonego jako „apelacja” zażalenia powódki, wniesionego przez nią na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie – SOKiK z dnia 26 lutego 2024 r. sygn. akt XVII Amz 17/23.

Skargę kasacyjną od przywołanego na wstępie postanowienia Sądu Apelacyjnego wydanego w postępowaniu zażaleniowym na skutek zażalenia wniesionego do innego składu sądu drugiej instancji, wniósł w dniu 30 grudnia 2024 r. pełnomocnik powodowej spółki.

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2025 r., sygn. akt VII AGz 528/24, Sąd Apelacyjny w Warszawie odrzucił skargę kasacyjną.

Na powyższe postanowienie zażalenie wywiodła strona powodowa, zaskarżając je w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie:

1. Art. 398¹ § 2 k.p.c. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że skarga kasacyjna od postanowienia Sądu Apelacyjnego w przedmiocie oddalenia zażalenia jest niedopuszczalna;

2. Art. 398⁴ § 1 k.p.c. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że skarga kasacyjna nie spełnia wymagań określonych we wskazanym przepisie co skutkowało odrzuceniem skargi kasacyjnej;

3. Art. 398⁶ § 1 k.p.c. - poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji odrzucenie skargi kasacyjnej;

4. Art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. - poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji nieuwzględnienie skargi kasacyjnej co spowodowało nierozpatrzenie sprawy Powoda przez Sąd Najwyższy.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie w przedmiocie oddalenia zażalenia.

Na powyższe zażalenie odpowiedź wniósł pozwany domagając się jego oddalenia w całości oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne i zasługuje na oddalenie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że ustawodawca przewidział szereg warunków, jakie spełnić musi skarżący, aby wnoszona przez niego skarga kasacyjna mogła zostać rozpoznana przez sąd. Dotyczą one m.in. wartości przedmiotu sporu, podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi, charakteru stawianych zarzutów, kategorii orzeczeń, od których skarga może zostać wniesiona. Ustawodawca nie pozostawia w tym względzie swobody, a odstępstwa od przyjętych zasad uregulował wprost w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z przepisem art. 398¹ § 1 k.p.c., od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Należy dodać, że użyte przez ustawodawcę sformułowanie zawarte na końcu przywołanego przepisu („chyba że przepis szczególny stanowi inaczej”) należy interpretować zawężająco, a nie, jak chce skarżący - w sposób rozszerzający. Wyjątki, o których mowa w przepisie art. 398¹ § 1 k.p.c. *in fine*, muszą zostać konkretnie wskazane. Dotyczy to zarówno podmiotów, które wnoszą skargę kasacyjną, jak i rodzajów rozstrzygnięć. Nie można przyjąć, że milczenie ustawodawcy w tym względzie powinno być odczytywane jako przyzwolenie na dowolne wprowadzanie kolejnych wyjątków. Naruszałoby to bowiem zasadę zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Jeżeli ustawodawca zechciałby, aby w sprawach w zakresie regulacji energetyki skarga kasacyjna przysługiwała również w przypadku innych orzeczeń niż prawomocny wyrok lub postanowienie w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie, powinien wskazać takie wyjątki wprost.

Przywołany przez skarżącego przepis art. 479⁵⁶ k.p.c. stanowi *lex specialis*, jednakże nie w stosunku do przepisu art. 398¹ § 1 k.p.c., ale wobec art. 398² § 1 k.p.c. Nie można wobec tego uznać go za wyłączający stosowanie innych norm ogólnych, dotyczących wnoszenia skarg kasacyjnych - w tym również właśnie tych,

które dotyczą rodzajów rozstrzygnięć, od których skarga taka może być wniesiona. Przyjęcie innej interpretacji stanowiłoby naruszenie zasad dotyczących relacji zachodzących pomiędzy przepisami ogólnymi i szczególnymi. W przypadku, gdy ustawa nie wprowadza rozwiązań szczególnych w danym zakresie, zastosowanie znajdują normy ogólne. W niniejszej sprawie jest to przepis art. 398¹ § 1 k.p.c.

Reasumując zdaniem Sądu Najwyższego, oznacza to także, że w przypadku innych niż wymienione postanowień, skarga kasacyjna nie jest przedmiotowo dopuszczalna.

Wskazane w skardze kasacyjnej orzeczenie Sądu Apelacyjnego do żadnej ze wskazanych wyżej kategorii nie należy. Nie jest bowiem wyrokiem, ani postanowieniem w przedmiocie odrzucenia odwołania, ani w przedmiocie umorzenia postępowania — i samo to decyduje już o niedopuszczalności zaskarżenia go skargą kasacyjną.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 16 października 2024 r. dotyczy oddalenia zażalenia powodowej spółki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 czerwca 2024 r., którym sąd drugiej instancji odrzucił oznaczone jako „apelacja” zażalenie powodowej spółki na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie — SOKiK z dnia 26 lutego 2024 r. wydane w sprawie XVII Amz 17/23, którym sąd pierwszej instancji oddalił z kolei zażalenie powoda na postanowienie Prezesa URE odmawiające powodowej spółce wydania świadectwa dla pochodzenia energii.

W świetle art. 398¹ §1 k.p.c., skarga kasacyjna nie jest dopuszczalna od postanowień sądu drugiej instancji w przedmiocie odrzucenia apelacji, jak i od postanowień sądu drugiej instancji wydawanych na skutek rozpoznania zażaleń na postanowienia tego sądu o odrzuceniu apelacji wniesionych na podstawie art. 394² §1 k.p.c., ani tym bardziej od postanowień wydanych przez ten sąd na skutek rozpoznania zażaleń na postanowienia tego sądu o odrzuceniu zażalenia.

Podkreślić należy, iż regulacja art. 398¹ §1 k.p.c. wyłącza dopuszczalność skargi kasacyjnej od innych niż enumeratywnie w niej wymienionych

prawomocnych postanowień sądu drugiej instancji, chociażby kończyły one postępowanie w sprawie.

Od wskazanego przez skarżącego postanowienia Sądu Apelacyjnego wydanego w postępowaniu zażaleniowym skarga kasacyjna zatem nie przysługuje i jako taka jest niedopuszczalna.

Skargę kasacyjną niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ §1 k.p.c., podobnie jak skargę nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną, Sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 398⁶ §2 k.p.c.

Z tych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Zasądzoną z tytułu obowiązku ich zwrotu od skarżącego na rzecz pozwanego kwotę 360 zł stanowi wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym, której wysokość ustalono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1935).

[r.g.]